

LBRIS

We know
books

Ion Pillat

BISERICA DE ALTĂDATĂ

Editura Hoffman

DTP: Hoffman Design
Tipar: Hoffman Print
Coperta: Mircia Dumitrescu
Pe copertă: Maria Pillat-Brateș, *Colț de grădină*

Editura Hoffman aduce mulțumiri Doamnei Monica Pillat, nepoata ilustrului scriitor, pentru sprijinul acordat

©Editura Hoffman, 2020, pentru prezenta ediție.

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN

Fax: 0249 460 218

Tel: 0740.984.910

www.EdituraHoffman.com

www.EdituraHoffman.ro

www.LibrariaHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PILLAT, ION

Biserica de altădată / Ion Pillat. -

Caracal: Editura Hoffman, 2020

ISBN 978-606-46-1101-7

821.135.1

BISERICA DE ALTĂDATĂ

DRUMUL MAGILOR*Biserică veche*

Biserica, în noaptea albă cu zarzării-mprejur în floare
Și cu poleiul lunii pline pe aripe de heruvim,
Uitată-n fundul mahalalii - în liniștea-ți mântuitoare
Primește, din grădini de vară și patimi, singur să revin.

Pe turla ta lucește luna cu bruma ei ca o beteală...
Copil sfios mă lasă, tainic, să-ți calc pe prag ca pe-un hotar.
Să piară dorul de femeie, viclean, sub sfânta zugrăveală
Și inima mi-o fă să fie pe-altare limpede pahar.

Dar dacă sufletul din mine, bolnav suflet, n-o să piară
Cu tencuiala ta curată un rai de proaspete văpseli —
Cu barbă ninsă, bunul preot se roagă pentru el în tindă
Și vede îngerii în preajmă-i cu pene lungi de rândunel.

Și dacă birji îmi duc prin noapte, ca-n negre bărci de voluptate,
Iubirea trecătoare-n care mi-am otrăvit vecia mea
Tușind, mai stă paracliserul bătrân, cu mâini cutremurate,
S-aprindă la icoane cerul: sfânt lângă sfânt , stea lângă stea.

Drumul Magilor

Poiana din pădure strânsă-n clăi
Ne-aține drumul cu miros de fân.
Culegem banii soarelui pe căi...
E vintu-n foi sau curg pe sus fântâni?

Amurgu-și scoate stelele din sân
Și boabe de sclipiri s-au risipit.
Luceafărul a pogorât pe stâni —
Zărim păstor și staul, deslușit.

Poiana aburită de-nnoptări
Primește, îngeri albi în loc de miei.
Pe cai de munte împietrim, călări,
Umând uimiți luceafărul tustrei.

De păcură se lasă noapte grea...
Nechează-n ceruri caii speriați.
La focul stâniei am atins o stea
Și-n para flăcărilor, îmbrăcați,

În aur și-n argint scânteietor,
Au cine suntem cerem în zadar,
Și-naintăm cu-alaiul Magilor
Purtând în palmă raza ca un dar.

Iar gângul schitului, la cruci oprit,
Vestește împlinirea semnelor,
Căci baciul dacă-n târlă ne-a pofțit,
Maria lui născuse un fecior.

Spre schit

Mesteacănii, în vânt, pe dealuri bat mătăanii
La troița cu nori de aur învechit —
Poteca i-a lăsat pe marginea poenii
Și împletind lumini dă fuga pân-la schit.

Egumenul bătrân de pe pridvor privește
La apele din stânci scăpând argintul viu,
La turma, sus pe plai, ce iarbă-n flăcări paște,
La omul, în amurg, pornit la drum târziu.

Clopotnița de lemn pândește peste curpeni
Și clopotele vechi înalta glasuri mari
Să cheme prin păduri, cu sufletul în cumpeni,
Pe călătorul stând la crucea din hotar...

Dar drumul povârnit, la vale duce umbra
Când, pâlcuri, mieii albi pe culmi mai duc zăpezi —
De-acum e foșnet lung ce-a fost sclipiri de undă,
De-acum tu simți adânc ce nu mai poți să vezi.

Mânăstire

Pe zari stravechi ca scoarțe oltenești,
Țesute-n flori și păsări de-amurgire,
Pe culmi te înălțai, să împlinești
Logodna cerului cu țara – mânăstire.

Și valea ca o carte s-a deschis,
Și-ntâia stea citi în ea prea bine,
Și ce-a fost trup de om s-a făcut vis,
Și ce-a fost dor s-a împacat cu sine.

Și-n mine, și-n poiană, și pe drum
Deodată s-a întins atâta pace
Că Dumnezeu plutea ca un parfum
De fân cosit, când claua se desface...

Și-aș fi crezut că totu-i zugrăvit
Și că privesc, copil, o stampă veche,
De nu-mi venea – cand șters, cand deslușit —
Un zvon adânc de clopot la ureche.

Arhondaricul

Arhondaricul alb e un potir de nalbă,
În jurul meu deplin, de noapte, s-a închis —
Mi-e gândul un gândac în liniștea lui albă,
Gândac vrăjit de somn și amețit de vis.

Tăcerea, stea cu stea, pe mânăstire pică.
Smerite umbre lung se-nchină sub molizi.
Vezi, Sfântul Duh, porumb tăcut și plin de frică,
Se lasă alb din zbor pe pacea din firizi.

Și, miel prior, Iisus, pe iarba moale, iată-l
Sugând nevinovat tot cerul din fântâni
Și lângă el, oprit din mers, Dumnezeu Tatăl,
Monah bătrân, ținând o toacă mută-n mâni...

Tăcere... Pentru veci călugării muriră
Și clopotele-n turn s-au spânzurat de grinzi.
Tăcere – niciun râu în noapte nu respiră,
Tăcere – niciun psalm în suflet n-o să prinzi...

Dar un ciocan bătut, argint sfios, în toacă
Și sunetele vii – lungi păsări – au zburat
Prin clarul lunii nins pe pomi de promoroacă,
Rotind la nesfârșit pe-un cer nemăsurat.

Și au căzut, legând o minunată salbă,
Într-un arhondaric din schituri de povesti,
Să poarte până-n zori, în hora lor cea albă,
Pe omul adăstat sub streșine cerești.

Toaca

Pe curtea mănăstirii îmi deschid,
Ca peste visul sufletului, geamul.
Tăcerea e de piatră: un molid
Și-a-ncremenit în luna plină ramul.

Biserica de bârne s-a-nchinat
La steaua cea dintâi, ca la icoană.
Un înger ca un nor îndepărtat,
Proptit de munți se roagă alb în strană.

Ce-i om s-a stins – ce-i sunet a murit...
Trăiește numai schitul și copacul.
Tăcerea cerului a țintuit
Cu stele grele de oțel copacul...

Dar clar o picătură a căzut,
Spărgând oglinda timpului în două —
Și-ascult în piept și-aud în schitul mut
Mărgăritarele cum plouă.

E toaca Ta! A început să bată
Sub cer, prelung, cu inima deodată.